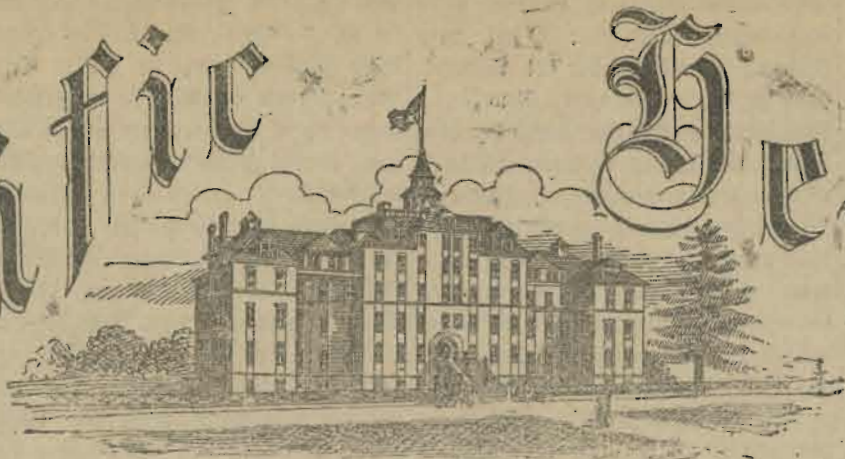

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY.
Dedicated October 15th 1891.

No. 8.

Parkland, Wash. 24. Februar 1896.

6te Aarg.

Om hvorledes det efter Guds Ord er at bedømme, naar en Menighed kalder en Prest paa en bestemt Tid, eller naar den uden gyldig Grund fjerner sin Prest.

I en Artikel "Om ordentligt Kald til Prædikeembedet" behandler Prof. Walter i No. 17 af 1ste Aargang af "Der Lutheraner" ogsaa det temporære Kald og skriver derom blandt andet følgende:

Vi kan paa ingen Maade billige et saadant temporært Kald, vi anser det meget mere for ganske forlasteligt og en lutherisk Menighed uværdig og det af følgende Grunde.

For det første strider det lige stik imod Lærens om et ordentligt Kalds Gudsdommelighed. Vi har ovenfor beviist, at en kristelig Menighed ikke er Herre, men kun den Tjener og det Bærktøj, Gud betjener sig af ved Kaldelsen. Er nu et Kald retmæssigt og saaledes guddommeligt, saa staar det ikke i noget Menneskes Magt forud at bestemme, hvor længe Kaldet skal være gyldigt, men en Menighed er skyldig at lade den Prest, som Gud har givet den, og som med Trost og forvalter sit Embede, staa, saalænge Gud selv lader ham staa, d. v. s. saalænge indtil Gud ved et andet Kald sender ham til en anden Menighed, eller indtil han ved en salig Død slukker ham over fra den stridende til den triumferende Kirke. Lige saa lidt som en Prest uden storlig at forsynde sig mod Hæderstrossen, af blot Vilkaarlighed, af Lyst til Forandring, af Bekvæmlighed, Gjerrighed, Vredsyge eller af andre kjædelige Grunde bør forlade sin Menighed, over hvilken den Hellig Aand har sat ham til Biskop, Ap. Gj. 20, 28, ligesaa lidt er Menigheden berettiget til vilkaarlig at entledige sin retmæssigt kaldte Prest; thi den vilde derved nedværdige det ordentlige Kald til en verdslig Leiekontrakt. Over denne King ligger allerede Martin Chemnitz: "Ogta i vore Kirker", skriver han, "forstaa mange demne Sag ikke ret; thi ligesom en, naar han leier en Tjener, har Magt til at sende ham bort, naar han vil, saaledes mene nogle, at de har Magt til ogsaa at sende deres Prest bort, selv om de ingen gyldig Ansig har dertil!"

For det andet strider det temporære Kald mod den Kjærlighed, som en Menighed skylder sin Prest. Apostelen siger Gal. 6, 6: "Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt godt

med den, som underviser ham. Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte." Men hvor er vel denne saa alvorligt paabudte Kjærlighed mod en tro Sjælesørger, (vi tale naturligvis ikke om Leiesvende og Bugtjenere,) naar man efter to, fem eller flere Aar entlediger den, som fra Ungdommen af med megen Omkostning og Flid har forberedt sig til Prædikeembedet, og som sædvanlig ingen Statte har kunnet samle sig i sit Embede, og bringer ham med Hustru og Børn i Elendighed? Naar Verden gjør saadant, forundrer man sig ikke saa meget; thi den har ikke lært andet af sin Fader Djævelen; men naar en Menighed, som talder sig lutherisk, gjør det, da ved man ikke, om man skal brede over saadan Modvillie eller føle Medlidenskab med en saadan Menigheds Forblindelse.

For det tredje strider det temporære Kald mod den Lydighed, som Tilhørerne er deres Lærere skyldige. I Hebr. 13, 17 hedder det: "Odsyder eders Veiledere, og værter dem hørige;" og Vul. 10, 16: "Den, som hører Eder, hører mig." Naar altsaa en retskaffen Kristi Tjener forkynder Guds Ord rent og med Kraft, og han uden Personsanseelse haandhæver Troste- og Straffeembedet efter den hellige Skrifts Rettesnor, saa er Menigheden under Fortættelse af den guddommelige Majestæts Naade forpligtet til Lydighed mod ham. Dette Forhold vil imidlertid den store Hob i Almindelighed ikke erkjende, men man fordrer af Presten, at han skal prædike mildt og skjøn under de ugudeliges Arme. Hvis derfor en Prest, som mere frygter Gud end Mennesker, ved sin Starphed har saaret de indstøvelsesrige og anseede Lemmer af Menigheden, kan han være forberedt paa at falde igjennem ved næste Valg, og han kan da ikke (nemlig hvis han har kaldet sig kaldet paa en bestemt Tid), sige: "I uomstaarne paa Hjerte og Dren, I midstaa altid den Hellig Aand; derved at I sender mig bort, forkaster I Guds Ord." De vil to sine Hænder og sige: "Har vi kunnet ikke Ret dertil? Er nu ikke blævet enig med os om at tjene os saa og saa lang Tid? Vi er fine Mænd og ladre ikke vor Frihed frastage os." I Sandhed en delig Tristhed, som Djævelen har opfundet! Naar den Naade har altsaa det temporære Kald tjener Sandhedens Fjender til Skalkeskjul for deres Ondskab. Hvis Presten er en Kjæfker og Branglerer eller fører en anbenbar strafværdig Vandel, da skal en Menighed ikke taale ham, men efter en retskædig, upartisk Undersøgelse affætte ham fra hans Embede; er han

derimod tro i sit Embede, saa er Menigheden skyldig at vise ham al Ære, Kjærlighed og Lydighed, og den skal anse ham ikke for en Mennesketjener, men for Kristi Tjener og antage ham som en Guds Engel ja som Jesus Kristus, Gal. 4, 4. — Efter vor Mening kan altsaa ikke en rettroende Menighed uden svarlig at forsynde sig udfæde et saadant temporært Leiesvendtald, og ingen Prest kan uden at gjøre sig delagtig i fremmede Synder antage eller billige et saadant Kald.

Manistique, Mich., 4de Febr. 1896.
Theod. J. E. Tønnessen.

Temporært Kald er altsaa et Kald paa en vis Tid, paa et, to eller flere Aar, som Skik og Brug er f. Eks. blandt Methodisterne. Der gives ogsaa saakaldte Lutheranere, som hopper efter dem i dette Stykke trods, hvad Guds Ord lærer derom. Men er det ikke ligesaa meget imod Guds Ord at udfæde temporært Kald til Menighedens Skolelærere? Han er Ordets Tjener ligesaa vel som Presten, og dog hyres han mangen Gang mere som en Bedhugger eller Stenbryder, end som en Herrens Tjener i Ordets Embede, idet man spørger mere efter, hvor billigt han vil gjøre Arbeidet, end efter hans Dygtighed og Kjærlighed til den store Gjærning. Mon ikke denne sørgelige Ustik er en af de vigtigste Grunde til, at det staar saa daarligt til med Religionskolen i den norske Synode? Red.

Hvad vi gjør og, hvad vi burde gjøre for vor Mission.

(Fortættelse.)

Naar nemlig en kristen Menighed, efter moden Overveelse af Sagen, fætter den Beslutning at kalde Prest, saa gjør den dette som en Guds Tjenerinde eller, som man heller vil, som en Jesu Brud. Derfor kalder den ikke i sit eget Navn, men i den treenige Guds Navn. Menigheden kalder altsaa paa Guds Besæling og i Guds Sted den i Kaldsbrevet nævnte Person til som dens Prest og Sjælesørger at bryde Livets Brød for dem. Netop herved fremstiller Menigheden sig ogsaa som en Herrens Tjenerinde til at opholde Ordets Tjener med de Midler, som Herren selv skænker dem dertil. Ligesom det er Gud, som talder Presten ved Menigheden, saaledes er det ogsaa Gud, som vil opholde Presten ved Menigheden. Er Menighedslemmerne i et Kald saa

og fattige, saa ligger dog den samme Forpligtelse paa dem. Kan de med god Samvittighed sige, at Gud, som ved dem har kaldet Presten, ikke har skænket dem jordiske Midler nok til at opholde ham, saa kan de ogsaa med god Samvittighed og i Guds Navn bede andre (altsaa her Missionsklassen) om at hjælpe dem til det manglende, forat deres Prest kan blive opholdt paa den Maade, som, de tror, stemmer med Guds Villie.

Men nu mener jeg, at der ikke skal saalidet til, før Menighedslemmer i et saadant Kald frimodig kan sige: "Nu har vi gjort, hvad vi kan for vor Prest," — og sige dette saa, at Gud selv hører derpaa han, som har givet dem Liv og Legeme og alt fornødent til Livets Ophold indtil nu. — Skulde det ikke være muligt for eder f. Eks. ved at nægte eder en eller anden behagelig Ting, eller endog et eller andet, som, I synes, er nødvendigt, at kunne yde noget mere til det, som burde være eder af større Vigtighed end det jordiske Udførelse? Hvor staar det skrevet, at I kun skal give Presten af eders Overflod? Eller hvor staar det skrevet, at I først maa sørge for eder selv, saa at intet mangler, og først naar I mener at være saa nogenlunde paa det tørre, da lade Presten saa det, som I uden synderlig Savn kan undvære? Eller, hvor har I lært, at det, som I skylder Presten, er det sidste, som I behøver at betale? Der er mange, som synes at have den Mening; og dog er det, som trædes af mig til Preste- og Stolærerkon, til Missionen og andre af Gud selv forordnede kirkelige og veldædige Diemed, en Gæld, som jeg har paataget mig i selve Daabspagten. Den er altsaa ældre end al anden Gæld, og Kreditoren er Gud selv. Jeg kan derfor være vis paa, at den Gæld en gang bliver betalt; enten jeg vil eller ikke.

Men — jeg sagde i forrige No., at jeg først vilde henvende mig til de Menigheder, som ikke uden Hjælp fra andre kunde holde Prest, og dog angaar det meste af det, som har været sagt, ligesaa vel de sørgelige Menigheder hende; men det kan vel ikke være saa farligt, om man behandler alle vinder et, det kan ikke godt undgaaes. Hovedsagen er, at hver enkelt kristen lidt efter lidt maa komme til den Overbevisning, at naar Forarbejdelsen af hans egen Sjæls Frelse, er der ingen Gjering vigtigere for ham end det kirkelige Arbejde, det er Arbeidet i Fællesskab med andre kristne af samme Tro, for at haade han selv og hans Naarværende og de andre i Menigheden kan have Guds Ord boende rigelig iblandt sig. (Mere)

Alberdomshjem og Hospital.

Allerede mens jeg var Bestyrer for Indianerhøjskolen i Wittenberg, blev jeg af forskjellige aarmodet om at arbejde for Oprettelsen af et Hjem for gamle Folk i vort Samfund. Deriblandt var der en ældre Mand med en Formue af \$500, som han vilde lægge ind i en Anstalt hvor gamle Folk kunde have Sikkerhed for, at de kunde faa god og kristelig Behandling og Tilsyn i deres Alberdom. Han kjendte andre i en lignende Stilling, som vilde gjøre ligedan, troede han.

Da vi ikke havde noget Hjem for gamle Folk i vort Samfund, fik han komme ind paa vort Barnehjem i Madison, Wis., for at hjælpe til med lidt let Arbejde. Han fandt sig saa særdeles vel der, men da Hjemmet sluttede til Stoughton, og han ikke fik Lov til at følge med dertil, gik han til sit eget Sted.

Jeg har ogsaa hørt om et Par ældre Folk i Wis., som havde en god Farm paa 80 Acres, som de overgav til en ugift Mand, for at han skulde forsørge dem, men de blev høilig fluffet.

Opfordringerne til Oprettelse af et Alberdomshjem har gjentaget sig baade da jeg var i Osten, og siden jeg kom herud til Pacifickysten. Jeg har henvendt mig til forskjellige om Raad og Hjælp, og Svarene har lydt forskjelligt. En sagde: Jeg kan ikke tilraade et saadant Foretagende, I vort Samfunds Gjælb er betalt. Det Spørgsmaal har og været opkastet, om Synoden ikke har for mange Jern i Jibden? Svaret har lydt, at den ikke har for mange Jern, men for lidt en Barne. Jeg er ogsaa af samme Mening. Havde vi bare mere kristelig Barne og Medfølelse for den enkelte og Kirkens Nød, saa vilde flere tage Del i Velgjørenhedsarbejde og Jernene blive passet og i god Stilstand bragt ud af Jibden, om der end var flere.

Nu har "B" i "N. L." under Spørgsmaalet: "Hvorfor vente til Døden?" indstillet Spørgsmaalet om et Hjem for gamle Folk ikke kunde blive oprettet, hvor de kunde faa et kristeligt Tilsyn i fattig og forladt Alberdom. Ja, hvorfor ikke? Vi trænger saadanne Hjem, ikke blot for Afsnoren, men ogsaa for dem, som kommer ind til vor Kyst gamle, unge og trætte Søfolk, som ere for gamle eller svage til at fortsætte Sølivet — hvor velbygget, om de kunde finde et kristeligt lutherisk Alberdomshjem paa et sundt og godt Sted, ikke langt fra Kysten! Her er ogsaa andre gamle, som trænger et Hjem.

Men her trænges ogsaa en anden Barnehjælp og Hospitalet.

Disse to Anstalter burde oprettes ikke langt fra hverandre — og jeg ved ikke noget mere passende Sted end her i Parkland. Her har vi et lutherisk Menighed og Kirkesal i Skolebygningen. I en nær Fremtid haaber vi at faa egen Kirke. Og her vil forhaabentlig altid en Præst være bosat, saa de gamle og svage altid kan blive besøgt med Guds Ord og Sakramentet. Her bor ogsaa en kristelig Hindet norsk Læge. Og nu Stedet: Jeg har ikke hørt mere end en Mening, at her baade er smukt og sundt.

Da Synodspæst, Pæst. Saarheim, besøgte os i Sommeren '94, og vi spød,

serede udover Sletterne imellem vandre Naaletræer, udbrød han: O nei, hvor kjænt og forrædende her er! Dette er, hvad jeg har længlet efter i New York i flere Aar! (Han havde nemlig der haft Sosialt flere Gange og kunde ikke taale at være der om Sommeren.) Havde jeg kommet herud før, saa havde jeg kanske faaet oprettet en Sømandsstation i Tacoma og saa kunde jeg kommet herud undertiden og blive forræd og vederbørgt, men nu har jeg allerede oplyst min Post i New York og er bestemt paa at reise tilbage til Norge. — Nu kan et passende Stykke Land til disse Anstalter kjøbes ganske billigt og nu er Bygningmaterialer ogsaa at faa til en lav Pris, ligesaa Sneklere og andre Arbeidsfolk. — Skal de nu ikke være den beleilige Tid, kjære Medbrødre, at begynde for alvor at gjøre godt?

Vi, som har "Mammon". — Lad os haste med at gjøre os Venner dermed og ikke vente til Døden.

De, som Gud kunde ville, at vi skulde faa til Venner, kunde allerede være borte osv., som der staar i den omtalte Udvikling.

Den Tanke vil aften og aften trænge sig ind paa mig: Sæt nu, at vi havde haft et godt Hjem for alderssvage, mon vi da havde reddet den omtalte Mand fra Selvmord og hans Sjæl fra Helvede? Og de mange andre, som vi burde og kunde hjælpe!

Det skulde være kjært, om man vilde diskutere denne Sag i "Pacific Herald", saa der kan gives Anledning til at udveksle Tanker angaaende denne Sag:

1. Om den er tidsmæssig?
2. Hvor er det mest passende Sted?
3. Hvorledes bør Sagen gribes an og ordnes? T. Larsen.

Fra Missionsmarken.

Der nede i California har man ofte læst om og hørt omtale den store Missionsmark i Washington, men man kan ikke danne sig nogen Mening om Arbejdet, før man kommer der. Jeg har nu selv været ude paa en liden Missionsreise og kan derfor meddele "Herolds" Læsere lidt om mine Erindringer. Efter nogle Dages Ophold paa Skolen i Parkland, reiste jeg den 28 Jan. til Dallas, hvor jeg traf flere bekendte. Den 29de samlede en Del af Dallas Bejolkning til Gudstjeneste i min gamle Ven, E. R. Vind's Hus. Det var morsomt at træffe tre Familier, som sammen med mig kom ud fra Norge til Hawaii-øerne for 15 Aar siden. Her traf jeg ogsaa Vind's Svigermor, Brita Rasmussen fra Drammen, en gammel Korsdrager, hvem jeg allerede i mine Guttaar kjendte som en troende. Hun holdt Sengen og har vel kanske ikke saa lang Tid tilbage herved i Støvets Land, men hun hænger fast ved sin Herre og Frelser og siger: "Herre Jesus, kom naar du vil, jeg ved, at naar min Sandring er endt her, jeg skal faa komme hjem til Høien histoppe." — Det er godt at faa ved saadanne Syggekriker, det opfrisker til nyt Mod i Arbejdet. Mit Besøg i Dallas blev kort; thi allerede Dagen efter Gudstjenesten maatte jeg afsted, da jeg havde lovet at træffe Pæst. Hoel i Seattle den 31te. Fra Dallas tog jeg med Postvognen 8 Mil gennem Skogen til Big Harbor, derfra med Baad til Tacoma, hvor jeg overnattede hos Pæst. Sperati. Den 31 Jan. overvar jeg et Menighedsmøde i Seattle, reiste den 1 Febr. til Bryant,

hvor jeg havde Gudstjeneste i Skolehuset kl. 8 Aften. Dagen efter (Søndag) spæderede jeg til Haller City, hvor jeg holdt Gudstjeneste om Formiddagen og et Foredrag om Eftermiddagen. Tilbragte Natten hos Kirkeraadsmedlem Tvede i Haller og gik Mandag til Bryant, for at gjøre nogle Husbesøg. Sammen med en gammel snit Mand, Kolben Berge, hos hvem jeg boede i Bryant, besøgte jeg Hr. Jens Hjorth, en Bror af den for flere Aar siden afdøde Synodspæst Hjorth. Han har opstaaet sit Hus langt inde i Skogen og trives godt der med sin Familie. Bagefter besøgte vi Familien Erdahl, der bor paa en anden Kant. Der er mange Børn i disse oppe i Skogen spredte Familier, og en norsk lutherisk Søndagskole burde oprettes. Onsdag 5 Febr. Fra Bryant til Seattle. Torsdag 6te gik jeg med Post. Hoel paa Husbesøg i Ballard. Vi besøgte 13 Familier den Dag og om Aftenen holdt jeg et Foredrag i Forsamlingslokalet der. Ballard alene er en stor Arbejdsmark og mere end nok at gjøre for en Præst. Menigheden der har en delvis Tomt og skal med det allerførste til at bygge Kirke. Herren kjænte Ballard Menighed mere Betjening! Fredag 7 Febr. tog jeg ud paa egen Haand og satte Kursen mod Freemont, en anden af Seattles Forstæder, hvor jeg fandt flere kjendte Familier fra Hawaii-øerne. Havde ikke Anledning til at faa offentlig Gudstjeneste istand, men holdt en kort Andagt, hvor det lod sig gjøre. De bad mig komme igjen og holde Gudstjeneste for dem, hvilket jeg lovede. Skulde holdt Foredrag i Seattle Lørdag Aften, men der kom ingen Folk, og jeg slap.

Falt har jeg hidtil holdt 4 Foredrag, 3 Gudstjenester, 4 Sygebesøg og omtrent 20 Husbesøg. At heroppe er Trang om Arbejdere er sikkert, og skal Arbejdet bli til noget, maa der sendes mere Hjælp. Jeg har nu sat mig ind i, hvad Pæst. Hoel har at bestille, og det er mig ubegribeligt, hvordan han har holdt det ud. Lad os bede Høstens Herre at udbringe Arbejdere i sin Høst.

Tilslut en hjerlig Hilsen til alle, jeg har besøgt og bliit bekendt med paa Reisen. Tak for alt godt, Herren løvne Eder. Til alle mine Venner i California en hjerlig Hilsen. Imorgen reiser jeg, om Gud vil, til Stanwood.

Parkland, 9 Febr. 1896.

Ederes i Herren for.

A. S. Lange.

Oplevelser i Missionsarbejdet.

1.

Det var Juledag. Trainet afgik kl. 1, saa der var ikke lang Tid at gaa paa, skulde Præsten blive væk med Forretningerne indtil at naa Trainet i rette Tid.

Det er altid lidt underligt, selv for Præsten at maatte være paa Reise hele Julehøitiden; den Tid, de fleste kristne helst vil tilbringe i Hjemmet sammen med sin Familie, men det er nu engang Præstens Veb i dette Land.

Reisens Maal gjaldt denne Gang et nyt, om end ikke ved første Øikast netop lovende Sted, hvilket følgende korte Uddrag af et Brev vil vise.

Til bedre Forstaaelse kan tjene, at Brevskriveren en Tid tilbage havde besøgt Præsten i hans Hjem og klaget over, at paa det Sted, hvor hun — det var nemlig en Enke — boede, var der hverken Menighed eller lutherisk Gudstjeneste.

te, kjænt der var mange nok, men de var meget ligegyldige for Religionen. Præsten havde da bedt hende undersøge Forholdene lidt nærmere, naar hun kom hjem, og da tilskrive ham; hvis der da var nogenjohelst Udflugt for ham at gjøre noget, vilde han komme.

En Stund efter fik han følgende tilsendt sig:

"Jeg har nu været rundt til mange Landsmænd baade i Byen og paa Landet; men af alle har jeg faaet et nedslaaende, ja ofte, rent afslaaende Svar paa mit Spørgsmaal, om de ikke syntes, vi skulde prøve at faa en lutherisk Præst hertil for at prædike for os engang.

"Det nytter saa nu ikke alligevel; der kommer ingen til Gudstjenesten; Børnene forstær nu heller ikke det gamle Lands Sprog, og vi gaar dog alle op i det engelske til sidst alligevel; saa ligesaa godt først som sidst; vi kan godt hjælpe os med de amerikanske Kirker."

Saaledes undskylder Folk sig, naar man taler til dem om Præst og Kirke. Jeg synes det er grusomt, at Folk kan være saa ligegyldige, at de ikke engang vil høre Guds Ord. Jeg ved derfor ikke, hvad jeg skal sige, om jeg tør raade Dem til at komme herover. Jeg selv ønskede saa inderlig at faa høre en lutherisk Præst. Jeg synes jeg ikke kan finde nogen rigtig Føde for min Sjæl i det, jeg af og til hører i de amerikanske Kirker. Men jeg tør ikke raade Dem til at komme, da De vist ikke vilde faa saa meget, at De kunde betale Reisen. Det koster jo at komme frem. Saa ved jeg heller ikke hvordan det vilde gaa, da en Del lige til spytter over Religionen. Jeg kunde vel nok give Dem et simpelt Ophold, mens De var her, om De vilde tage tilfælde med det, som jeg har det. Men De faar nu gjøre, som De selv tror er bedst og rettest." (Mere)

Krukken.

En Fortælling af Christoph Schmid.

(Slutning.)

6.

"Bed Borden var Fredrik stille og tankesuld. Han spurgtte mig, hvem den unge Pige var, som vi mødte, og bad mig fortælle, hvad jeg vidste om hende. Jeg gjorde det, men uden at tilføje et Ord, hvoraf han kunde slutte sig til min Mening om hende, og jeg saa, at Fortællingen gjorde et stærkt Indtryk paa ham.

Fra den Tid saa jeg, at Fredrik havde noget paa Hjertet. En Morgen, da vi spiste Brokost sammen, bad jeg ham at tale ud og sige mig, hvad det var, som seilede ham. Han tilfød endelig, at han ikke kunde faa Maria ud af Tankerne, og at han inderlig ønskede at faa hende til Kong. "Du ved, at hun ingen ting er," sagde jeg. "Jeg ved det," svarede han, "men jeg trænger jo ikke til at tage en Kone for Penges Skyld." "Bed du, hvorledes Marie er findet imod dig?" spurgtte jeg igjen. "Jeg tænker, hun er ikke findet anderledes mod mig, end jeg mod hende," svarede han. "I have altsaa talt sammen om den Ting?" "O nei vist ikke," svarede han, "hvorledes skulde jeg kunne gjøre det, før jeg vidste, om du, kjære Fader, vilde give dit Samtykke til en Forbindelse mellem os? Ikke et Ord har jeg talt til hende, hvoraf hun kan slutte, at jeg tænker paa sigt."

"Men er du nu ikke bange for," sagde

jeg igjen, "at Marie som er en fattig Pige skal tage dig for Pengenes Skyld."

"Det er umuligt," sagde han, "hendes Tænkemaade er ikke saadan;" og nu vilde han overtale mig om, at Marias Dyder var mere værd end al Rigdom.

"Jeg kunde fristes til at staae paa dig," sagde jeg tilfældigt, "naar er du kommet paa den Tanke, at jeg skulde sætte Penge høiere end et godt Hjerte? Du kunde ikke vælge nogen, som jeg hellere vilde have til Svigerdatter end Marie, det har længe været mit inderligste Ønske, at hun maatte blive din Kone. Og nu skal du lade mig raade, jeg gaar selv op og taler med Marias Moder; om en halv Time kan du komme efter."

Jeg gik derop og fandt baade Moder og Datter som sædvanligt ved Arbejdet. Jeg spildte ikke megen Tid, men sagde strax, hvorfor jeg var kommet. Jeg saa nok, at mit Tilbud blev vel optaget, men Moderen gjorde alligevel nogle smaa Indvendinger. "Jeg kan ikke give min Datter nogen Medgift," sagde hun. "Marias gode Hjerte er den bedste Medgift," sagde jeg. "De har forresten en meget kostbar Ting, som De kan give Marie, det er den store Bandkrulle, hvori hun hver Dag har baaret Band til gamle Marthe. Giv hende den, jeg er vis paa, at den vil bringe Lykke og Velsignelse i Huset."

Før hun kunde svare, kom Fredrik ind. De unge Folk blev snart enige, og vi gamle glædede os med dem. Det var den glædeligste Stund, jeg havde oplevet paa længe. Vi gjorde nu alting istand til Brylluppet saa hurtigt som muligt, men i al Stilhed, saa ingen fik vide om det før i sidste Dieblit.

7.

"Se, det er Historien om Krullen," sagde Frank, "og nu, tænker jeg, mine kjære Gæster ikke undrer sig mere over, at den er pyntet med Blomster og har faaet Crespladsen paa Bordet. Haade den ikke været, var vi ikke samlede her i Aften, og dette Giftermaal, hvoraf vi vente saa meget godt, var kanske aldrig kommet istand."

"Efter min Mening," sagde Franz til, "burde enhver Brud bringe et saadant Stykke ind i Huset, en Kurb, hvori hun havde baaret Mad til Fattige, eller en liden Krulle, som hun plejede at sætte bort med Suppe til Syge. En lig ubetydelig Ting vilde uden Tvivl bringe Lykke og Velsignelse i Huset, endeligt jeg nok ved, altså ikke kan kræve noget af Gud."

"De har fuldkommen Ret, Hr. Frank," sagde en af Gæsterne, en iyl Mand, som sad ved den nederste Ende af Bordet. "Men nu har vi hørt nok om Krullen. Jeg synes, det er paa Tide, at vi faar smage det, som er i den. Det maa være en deilig Vin, den lugter bedre end Blomsterne, som ere om Krullen; jeg kan lugte den lige herne, hvor jeg sidder."

Mestens Manden talte, hvistede Bruden noget til gamle Frank, og denne sagde. "Jeg kan ikke godt nægte Bruden noget idag, men jeg kan heller ikke gjøre, hvad hun i dette Dieblit beder mig om, uden først at høre, hvad mine ærede Gæster mene derom. I kan vel tænke, at vi ikke har glemt gamle Marthe idag; hun er for svag til at kunne være med her, hvor vi ellers gjerne havde seet hende, men jeg har sørget for, at hun intet mangler hjemme. Doktoren har sagt, at hvad hun

især vilde have godt af, var lidt god, gammel Vin, og nu beder Bruden mig om at sende hende Vinen, som er i Krullen. Det er den bedste Vin, jeg har; jeg har gjemt den til denne Dag, og jeg er ikke en Draabe mere af den Sort. Hvad vil nu mine kjære Gæster? Skal vi drikke Brudeparrets Skaal i den herlige gamle Vin, eller skal vi sende den til gamle Marthe?"

Den tykke Mand ved Borenden vilde gjøre Indvendinger, men han kom ikke til orde, thi alle klappede i Hænderne og raabte, at Bruden maatte faa sit Ønske opfyldt, og at Vinen skulde sendes til gamle Marthe. Alle lo ad ham for det ynkelige Fiæs, han satte op, da han saa, at ingen vilde holde med ham. For at træste sig drak han et Glas af den Vin, han havde staaende for sig, men han knurrede sagte og sagde: "Det er, som jeg siger, ingen kan blive klog paa den Mand; han er en — —." Det sidste Ord kunde ingen høre.

Da de Fremmede var borte, sagde Bruden til Brudgommen: "Jeg har saa mange Gange baaret Krullen fuld af Band, i Aften er den fuld af Vin, kunde jeg ikke nu være den for sidste Gang til Marthe?" Fredrik var strax villig til at følge hende. Moderen mente, at man burde fylde Vinen paa Flasker, men Frank sagde: "Nei, nei, lad dem kun gaa med Krullen, det vil glæde gamle Marthe. Jeg skal siden sende Tjeneren hen med nogle Flasker til at fylde Vinen paa."

Det var klart Maanestri og ikke et Menneſte at se paa Gaden. Brudeparret gik i sin fulde Pynt, og Bruden bar Krullen med Blomsterkrandsene og den ædle gamle Vin. Marthe troede, at hun saa et Syn, da de kom ind i Stuen til hende, og da hun hørte, hvad de kom med, kunde hun ikke sige andet end: "Gud lønne dem!"

"Det er et Bryllup," sagde hun siden, "ligeſom det, vor Herre og Frelser var i. At gjøre vel mod en fattig paa en saadan Dag, det er sikkerlig at bede ham til Gæst, derfor har han ogsaa gjort Bandet til Vin for Dem, kjære Fruen Marie."

Ugheder.

Hr. Tidemand Gilbertsen, som har opholdt sig herude i Vinter, er nu reist tilbage til Østen igjen. Han agter først at opholde sig et Par Uger i Nord Dakota for at tilse sine Vandereidomme der, og saa drager han til sit Hjem i Spring Grove, Minn.

New York har efter den sidste Statistik omkring 8000 Salooner. Satte Side ved Side vilde de danne en Række paa 35 Mil!

Boston havde ifjor 896 Salooner, som indbragte Bykassen \$1,000,000. Arrestationerne for Drunkenhed var i Gjennemsnit 71 om Dagen. Adskillig mere end Halvparten af alle Arrestationer var direkte en Frugt af Driftekraften. — R. R. T.

Jungen Asgud paa Jorden har flere og ibrigere Dyrkere end Brændevinsflasken. De fleste Menneſter har danset om dens Alter, og mange forlader det ikke mere, før de tumler og knuses, før Hæ-

Sundhed, Belfærd og timelig Lykke tilintetgjøres og deres sidste Sjælekræfter raddrækkes paa det ynkeligste. — Væl med den knusende Asgud, væk med de kristnes Jaggernaut, væk med Flaſkens Herredømme! den har regjeret og er blevet dyrket længe nok og har knust Osre nok. — R. R. T.

I Lutherſk Pilgrims Hus, 8 State Str., New York, havde vi ifjor 1318 Scandinaviske Gæster, Emigranter og Rejsende fra Vesten. Arhentet eller befordret videre i Posten blev her 750 Breve. Min Korrespondance omfattede 837 modtagne og 894 frevne Breve i Missionens Tjeneste. Indvandringen ifjor beløb sig til 229,370 Personer, deraf var 6995 Norske, 3477 Danske og 15,259 Svenske. En Del af disse havde dog været her i Landet før.

Venlig Hilsen
E. Petersen.

Betalt for Herold.

Prof J B Frick, Robbinsdale, Minn, \$1.25, Ole S Uglem, Madison, Paul E Foslien, Warfield, Thos Brusgaard, Brandon, Helen Saatvedt, Oslo, Minn, Rub Olsen, Clifford, N Dak, Rev J Vinnevoold, Kaslon, J J Bjuan, Roscoe, P R Reseth, Zumbrota, Minn, E Thyleson, Calmar, Ia, hver \$1, D S Slethong, Andrew E Grass, Rindred, N T Nelson, Mayville, N Dak, Rev Peder S Dahl, Gayville, S Dak, Martin S Bankol, Mons Varsen, Starbuck, Minn, R O Fargo, Mrs B D Stephens, Nora, Wis, C L Strom, Zumbrota, Mrs Bergitta Svendsrud, Starbuck, Minn, Mrs Abalone Friis, Mrs Karen Jacobson, Wind Lake, Wis, Knud O Overstrade, R E Savre, Kenjett, Ia, Mrs L S Herberg, Redmond, John Braaten, Bathel, Wash, Miss Emilie Joergensen, 8 State Str, N Y, Peder Stompe Jensen, Reno, Nevada, C Hellsen, Byron, Minn, hver 50 Cts.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Samlet ved Lena Olsen, Genesee, Idaho, ved en "Dasket Dinner" \$8, Rev Peder S Dahl, Gayville, S Dak. \$5. Parkland, Wash. 20. Feb. 1896. T. Larsen, Kasserer.

Den romerske Keiser Diokletian lod opføre en Spile, der skulde forlynde alle tilkommende Slægter Kristendommens Undergang i Kampen mod Hedenkabet. Kristendommen bestaar endnu, men hin Spile er forsvunden.

Til Skatteydere!

De som har Skat at betale i Pierce Co., Wash, gjøres herved opmærksomme paa, at Skatten for dette Aar kan betales fra Midten i Januar 1896. Man vinder lidt ved at betale i Januar og Februar og taber ved Udsættelse.

Vi vil ogsaa i det kommende Aar, som i de to foregaaende, betale Skatten for vore Venner i Østen, som sender os 35 Cents for hver Lot, og en usigtelig Beskrivelse af Lots Block og Addit on

Sendes Pengene i Money Orders da gjør dem betalt bare i Tacoma — ikke Parkland, thi Parkland er ikke endnu Money Order Office. Er der nogen, som har sendt os Penge for Skat for forrige Aar og ikke har faaet Kvittering, saa bedes saadanne at lade og vide det, saa skal Feilen blive rettet. Vi faar ofte feilagtige Opgaver.

Brevene bør adresseres til:

Pacific Luth. University,
Parkland, Pierce Co., Wash.
T. Larsen, Kass.

Læs Dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa "Pacific Herald" og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, faar som Belønning et Aars fri Undervisning ved Skolen, ligeledes skal enhver, som samler 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, faa som Belønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kurser, som ellers koster \$1.00 om Ugen, — ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Dernæst mærke man sig, at nævnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa uldt ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutter og Piger til at gavne baade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skænke de paa denne Maade vandne Rettigheder til hvem de vil.

Pacific Lutheran University.

Vinterterminen begynder den 3die Januar 1896 og slutter den 31te Marts. Undervisning gives i de Fag, som høre til Literary, Business, Scientific og Normal Kurser. Enhver kan vælge sine Fag. Baade Gutter og Piger modtages som Elever, og der kræves af dem, at de ere villige til at arbejde med Flid og til at rette sig efter Skolens Regler.

For Undervisning i ovennævnte Fag betales \$1.00 om Ugen, saa Undervisning i Musik, Shorthand og Type writing betales særskilt, ffværelse koster fra 50 cts. til en \$1.00 og Kosten \$2.00 om Ugen. For Vægttilsyn en Dollar Terminen.

I Børneskolen gives Undervisning i Religion og Norsk saavel som i de sædvanlige Commonskolefag. Omkostningerne i denne Afdeling er: Skolepenge 35cts, Værelse 10cts, Kost for Børn under 12 Aar \$1.25, for Børn over 12 Aar \$1.50 om Ugen. For Vægttilsyn 1 Doll. Aaret. I Regelen betales for hele Terminen forudadvist.

Ansigninger om Optagelse indsendes snarest muligt til Rev. D. Grønbeier Parkland, Pierce Co., Wash

The Red Front

(i "Telen" med et stort Lager af Herreflæder bestaaende af de nyeste og moderne

- Cutaway Suits
- Single Breasted Sack Suits
- Double Breasted Sack Suits
- Round Cut Suits

Clay Worstedts, Serges og Casfamire i smagfulde og vakre Mønstre.

Intet Præteri, ingen falske Paastaelser, intet Humbugsalg. Bore Varer er af de bedste, som kan erholdes for Penge og kjøbes for Kontant.

Om, se og overbevis dig om, at du hos os skal finde Varer til Priser, som er værdt at skjænke Opmærksomhed.

"Men's Suits" fra \$3.50 og opover.

Red Front Clothing & Shoe Co.

1308 Pacific Avenue.

Hans Fortelson, Bestyrer.

Skandinavisk APOTHEK.

P. Jensen, Fern Hill. Norske Familie-Mediciner. Hødent Dag og Nat

NORTHERN PACIFIC

THE DINING CAR ROUTE
ACROSS THE CONTINENT.

The Yellowstone National Park Line.

Timetabel.

For	Afgaar fra Tacoma.	Antommer til Tacoma.
St. Paul og Chicago	5 20 p. m.	1 40 p. m.
Omaha og Kansas City	5 20 p. m.	1 40 p. m.
Portland	2 00 p. m.	5 00 p. m.
Portland	11 45 p. m.	8 45 a. m.
Seattle	7 00 a. m.	8 45 a. m.
Seattle (60 Minutter)	10 30 a. m.	10 00 a. m.
Seattle	1 00 p. m.	1 50 p. m.
Seattle (60 Minutter)	3 30 p. m.	3 45 p. m.
Seattle	5 10 p. m.	5 55 p. m.
Seattle	8 00 p. m.	11 30 p. m.
Carbonado	4 45 p. m.	8 55 a. m.
Olympia, Grays Harbor og Decosta	3 50 p. m.	10 25 a. m.

*Løgn til Olympia, Decosta og South Bend afgaa hver Dag undtagen Søndag. Alle andre Løgn afgaar daglig.

Dampskibet "City of Kingston"

For Seattle, Port Townsend og Victoria.
Afgaar fra Tacoma Daglig undtagen Søndag. 7 30 p. m.
Afgaar fra Victoria Daglig undtagen Mandag. 9 a. m.

Mere fuldstændige Oplysninger samt Kartter, Timetabeller osv. kan man faa ved at henvende sig til

A. D. CHARLTON,
A. C. P. A., Portland, Oregon.

A. TINLING,
Gen. Agt., 925 Pacific Avenue, Tacoma.

City Ticket Off., 925 Pac. Ave., Depot Ticket Off., 1801 Pac. Ave.

J. L. JENSEN,

Universitetets Læge.

Parkland, Wash.

Kan træffes daglig i Dr. Fængstruds Blod i Nærheden af Universitetet.

NORSK KOLONI.

Et af de vakreste Dalsfjører i det sydlige Oregon, ikke langt fra Eugene, en By paa omkring 5000 Indbyggere, er paabegyndt en norsk Koloni. 5 norske Lutheranere, som har regelmæssig prestelig Betjening, bor allerede paa Stedet. Naturen minder om Norge. Landet er godt og dog særdeles billigt.

Alle fornødte Oplysninger faaes ved at tilskrive

Martin Svarverud,
Eugene, Oregon.

ALTID PAA LAGER

norske og svenske Varer saasom

Sild, Lundefisk,

Ansjovis, Primost,

m. m.

Paa Hj. af Ilte og C Street, Tacoma Wash.

LINDBERG BROS.

The German Bakery

and Coffee Parlors.

H. Anabel, Eier.

Fresh Bread and Cakes.

1117 PACIFIC AVE. TACOMA, WASH.

H. V. ROBERTS,

Tandlæge.

Crown and Bridge Work a Speciality
Call and get prices

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.

C. QUEVLL,

Norsk Læge.

1101½ Tacoma Ave. Telefon 455.

Kontortid 11-12. 2-4. 7-8.

Søndag 12-1.

Fred L. Larne.

"The Adjuster."

Guldsmed og Juveler.

Et stort og udmærket Udvalg af Jewelry, solid og plated Sølvfager og optiske Instrumenter.

1151 Tacoma, Ave.

Tacoma Wash.

Student Supplies

OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave. Tacoma, Wash.

Kraabel & Erickson

Handler med

Flour, Feed, Hay Tinware, Hardware, og general Groceries, o. s. v.
Fuldt Lager altid paa Haand.

Parkland Wash.

A.S. Johnson & Co.

Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.

Estimates Given on Papering and Glazing.

We Carry a Full Line of Wall Paper and Room Mouldings, Wash and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE.

TELEPHONE 505. Tacoma Wash

SCANDINAVIAN-AMERICAN BANK

1539 & 1541 PACIFIC AVENUE,

CAPITAL, : 100,000.

A. S. Johnson, President.
E. Steinbach, Vice President.
H. S. Anstved, Cashier.

Betaler 5 per Cent Rente paa Spareindsetninger. Kjøber og sælger Bøker paa alle ledende Bøer i de Forenede Stater, Canada og Europa, samt "Money Orders" paa alle Postkontorer i Norge, Sverige, Danmark og Finland.

General Agenter for de største transatlantiske Dampskibs Linier.
Agenter for alt udføgt N. P. R. R. Vand i Washington.

PACIFIC HEROLD

Udgivet af The Pacific Lutheran University Association

Udkommer hver Uge og koster forudsigt 50 CTS. PER AAR.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til Rev. N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger osv. sendes til Rev. E. Larsen Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar, for 5 betalte Exemplarer det 6te frit.

METROPOLITAN

SAVINGS BANK

(Incorporeret 1889)

Theaterbygningen, Hj. af 9 og C Sts.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.
Lørdag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt Kapital	\$200,000
P. W. Casar.	President.
E. W. Enos.	V. President.
H. S. Selvig.	Cashier
P. S. Vandervilt.	Asst Cashier.

Directors.

Donner E. J. Stiles, E. W. Griggs, J. W. Anderson
E. S. Holmes, Theo. Rosner, Geo. P. Eaton, P. W. Casar, E. W. Enos,
P. S. Vandervilt.

5 per ct Rente

Renterne udbetales hver 6 Maaned, 1ste Januar og 1ste Juli. Pengene ublaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsbillaar. Anvisninger paa alle Steder i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Entered at the post-office at Parkland, Wash. as second class matter. Dec. 26th 1894.